

Loodzwaar ijs - Vrijdag 12 februari

De KNSB Marathon schaatsers zijn allemaal nog moe (van het NK en de reis naar Zweden) als wij na een laat ontbijt bij -8 het ijs opstappen. Bij de start/finish (de Framby Udde) staan overal groepjes te overleggen of ze zullen meerijden deze middag of juist niet. De grote vraag is: wie rijdt er nog meer niet mee, en welke kansen biedt dat?

De speaker kondigt de wedstrijden van die middag vrolijk aan: "het is prachtig weer, zonnig, een paar graden onder nul, en niet teveel wind. Maar wel: loodzwaar ijs."

Als we na een rondje te hebben geschaatst een deel van de wedstrijd zien, stellen we met enige voldoening vast dat zelfs de wereldtop van natuurijsschaatsers met dit ijs moeite heeft. Elke keer dat er een groep(je) langs komt rijden, is er wel iemand die struikelt en bijna valt. Een groep van vier schaatsers die al vanaf het begin van de wedstrijd een flinke voorsprong heeft opgebouwd, wordt drie ronden voor het einde verkleind tot drie, omdat één van hen echt valt. De ongelukkige gaat nog als een gek achter de drie vluchters aan, maar kan het gat niet meer dichtrijden. Van de drie vluchters zijn er twee van de ploeg Nefit. De uiteindelijke winnaar (Michou) komt dan ook uit deze ploeg.

Vlak voor de koffie / lunch gaan we nog even langs de man van de hersenschudding (de man die we bij Storsund aantreffen en die de weg een beetje kwijt was). Van zijn vrienden hadden we gehoord dat hij nog eigenlijk wilde weten wat er nu gebeurd was, want hij was het allemaal kwijt. We hebben het hem allemaal verteld en gelijk gechecked of hij al contact had gehad met een arts (dat had hij: telefonisch met zijn eigen huisarts). Zijn mooiste opmerking: "Dat lampje (wijzend op het logo op mijn jack), dat ken ik wel ergens van." "Ja, dat raad je de koekoek, je hebt 5 km op ongeveer een meter achter me gereden en dat lampje de hele tijd voor ogen gehad."

Na de finish van de Grand Prix rijden wij nog een keertje naar Storsund en naar het kleine meertje. Daar is ondertussen ook (matig) geveegd. Jammer, want dat ijs is het mooiste, maar een dun laagje sneeuw trekt flink.

Na bijna 70 km stappen we van het loodzware ijs.

Onze opstaptelek in avondlicht